

Все те отплясваха неволно — ту за сбора, ту шо се изъ градътъ разправя разговора въртяха, каточе да бе ги нещо страхъ, и често все току, отъ сложений предъ тяхъ столъ, къмъ ракията присягвайки. А също смути ги някакъ тяхъ, че предъ самата къща Сокола срещнаха, а въ двора вътре чакъ изкокна бързишкомъ на среща имъ Хъшлакъ — и тъй лукаво се усмихна той . . . Подмята веднъжъ и дваждъ, като случайно, презъ словата случайни, Дивисилъ, додето Попъ Матей най-сетне не стърпя :

— „Тя тази ме не грей!
Все празни приказки! Чуй, да ти кажа пряко,
защо сме ний дошле. На скарвание всяко
помежду хората е сявга краятъ миръ.
Било какво било, вий трябва най подиръ
да не забравяте, че съ вашта разправия
и неразбранщина къмъ явна съсипия
ведете делото, което сте до днесъ
тъй вешо водили. За общий интересъ,
пооставете се отъ дертовете частни!“

Но скокна тукъ Младенъ : „Не, отче, не! Несвясни,
на вятъръ хвърлени не бяха тезъ слова,
шо на Оборище азъ казахъ — и това
шо казахъ, днеска го поддържамъ пакъ отново :
Ще дойде день и вий, помнете мойто слово,
ще видите, че вазъ за носъ ви е повелъ
Войводата ; — че той съвсемъ къмъ друга цель
повежда делото въ увреда за народа
и за желаната отъ всинца ни свобода!“

Но тукъ пресече го презъ дума Попъ Матей :
— „Йокъ, стрижено! Момче, тебъ думамъ азъ, недей,
едвамъ обистрена, водата пакъ размътя.